

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Dordrecht, van 7 juni 2011 in zaak nr. 10/43502 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 december 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juni 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dit besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 juli 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij het besluit van 14 december 2010 onzorgvuldig heeft voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd, omdat het, bij gebrek aan referentiemateriaal om de authenticiteit te kunnen vaststellen van de door de vreemdeling aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegde verklaring van zijn clanhoofd (hierna: de clanverklaring) en de legalisatie daarvan door lokale Iraakse autoriteiten, op zijn weg had gelegen de authenticiteit van de clanverklaring en die legalisatie op een andere wijze te beoordelen. De minister voert aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat voormelde documenten niet kunnen dienen ter staving van het asielrelaas van de vreemdeling, omdat de minister twijfelt aan de inhoudelijke juistheid van de clanverklaring.

2.1.1. Volgens de clanverklaring heeft de clan van de vreemdeling op 5 februari 2008 besloten van hem afstand te nemen en zijn bloed te verspillen, omdat hij een liefdesrelatie met een Mandese vrouw heeft gehad en zij bekering tot de islam heeft geweigerd. Volgens een verklaring van de Koninklijke Marechaussee, District Noord-Oost, Brigade Oostgrens-Noord/Aanmeldcentrum Ter Apel, (hierna: de Kmar) van 11 juni 2010 kan wegens het ontbreken van referentiemateriaal niet worden vastgesteld of de clanverklaring authentiek is. In het voornemen van 3 november 2010, dat in het besluit van 14 december 2010 is ingelast, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de clanverklaring er niet aan kan afdoen dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is. De door de vreemdeling overgelegde legalisering door lokale Iraakse autoriteiten van de clanverklaring, kan volgens de minister niet tot een ander standpunt leiden, nu uit de legalisering niet blijkt dat die autoriteiten, alvorens de legalisering af te geven, de clanverklaring inhoudelijk hebben beoordeeld.

2.1.2. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 28, afgewezen, indien een vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.1.3. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister niet heeft volstaan met te overwegen dat hij niet van de inhoudelijke juistheid van de clanverklaring kan uitgaan, omdat de Kmar door het ontbreken van referentiemateriaal de authenticiteit van de clanverklaring niet heeft kunnen vaststellen. De minister heeft de vreemdeling ook tegengeworpen dat de clanverklaring slechts een vage en summiere beschrijving geeft van het probleem dat tot de gestelde verstoting van de vreemdeling heeft geleid, dat uit de clanverklaring een andere gang van zaken naar voren komt dan uit het asielrelaas van de vreemdeling en dat daarom niet van de inhoudelijke juistheid van de clanverklaring kan worden uitgegaan. Voorts heeft de minister het bevreemdend geacht dat de vreemdeling in het bezit is geraakt van het origineel van de clanverklaring en dat deze niet langer in het bezit is van de clan of het clanhoofd. In aanmerking genomen dat de vreemdeling hiertegen geen beroepsgronden heeft gericht, heeft de rechtbank evenmin onderkend dat, wat er ook zij van de authenticiteit van de clanverklaring, de minister aldus deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij aan de clanverklaring niet de door de vreemdeling gewenste waarde hecht. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de minister, omdat hij heeft nagelaten de authenticiteit van de clanverklaring op andere wijze te onderzoeken, het besluit van 14 december 2010 onzorgvuldig heeft voorbereid en ondeugdelijk heeft gemotiveerd.

De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 14 december 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop na hetgeen hiervoor is overwogen nog moet worden beslist.

2.3. De vreemdeling heeft betoogd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. De vreemdeling heeft aangevoerd dat hij niet onpersoonlijk en summier over de vrouw met wie hij een relatie had heeft gesproken. Hij heeft slechts getracht haar persoonlijke levenssfeer te beschermen door niet zonder meer haar naam te noemen. Voorts heeft de vreemdeling aangevoerd dat hij niet tegenstrijdig heeft verklaard over het moment waarop hem bekend werd dat de vrouw was. Verder is het volgens de vreemdeling minder riskant om in het openbaar af te spreken dan de minister doet voorkomen.

2.3.1. Bij de beoordeling van een asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan veelal ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn asielrelaas overtuigend met

bewijsmateriaal te staven. Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000, in welke bepaling artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 nader is uitgewerkt, dat de minister de verklaringen van een vreemdeling en de daarin gestelde feiten geloofwaardig acht, indien die vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling gestelde vereisten voldoet.

2.3.2. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1; www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan de rechter die beoordeling slechts terughoudend toetsen. De maatstaf voor die toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in voornemen en besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas heeft kunnen komen.

2.3.3. De minister heeft in het voornemen en het besluit gemotiveerd uiteengezet waarom hij aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de vreemdeling twijfelt. Hij heeft redengevend geacht dat de vreemdeling vage, summiere en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de vrouw met wie hij een relatie stelt te hebben gehad, het moment waarop hij ervan op de hoogte is geraakt dat zij Mandese was, de datum waarop de vader van de vrouw de vader van de vreemdeling met hun relatie heeft geconfronteerd, en de dood van de vrouw. Voorts heeft de minister ongeloofwaardig geacht dat de vreemdeling in het openbaar met de vrouw heeft kunnen afspreken en dat hij voorafgaand aan zijn vertrek zou zijn ondergedoken.

2.3.4. In het licht van het in 2.3.1 en 2.3.2 weergegeven toetsingskader en gezien de in 2.3.3 weergegeven motivering, heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is. Nu de problemen van de vreemdeling die door zijn relatie met een Mandese vrouw zouden zijn ontstaan, de kern van zijn asielrelaas vormen, heeft de minister niet ten onrechte van hem verwacht dat hij concrete en duidelijke informatie over haar zou verschaffen. Dat de vreemdeling de persoonlijke levenssfeer van de vrouw trachtte te beschermen kan hieraan niet afdoen, omdat het aan de vreemdeling was om zijn asielrelaas zo volledig mogelijk naar voren te brengen. Voorts heeft de minister de vreemdeling niet ten onrechte tegengeworpen dat hij over het moment waarop hij wist dat de vrouw Mandese was tegenstrijdig heeft verklaard. Tijdens het nader gehoor heeft de vreemdeling verklaard dat hij er eerst tijdens de relatie achterkwam dat zij Mandese was, terwijl hij in het aanvullend gehoor heeft verklaard dat hij vanaf het begin wist dat zij Mandese was. Dat het volgens de vreemdeling onder moslimvrouwen gebruikelijk is om geen hoofddoek te dragen, maakt het voorgaande niet minder tegenstrijdig. Voorts heeft de vreemdeling zijn standpunt dat het niet

riskant zou zijn om in het openbaar af te spreken niet gestaafd. Wat betreft de overige door de minister tegengeworpen vage, summiere en tegenstrijdige verklaringen heeft de vreemdeling geen beroepsgronden voorgedragen.

De beroepsgrond faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, van 7 juni 2011 in zaak nr. 10/43502;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Oudeboon-van Rooij, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

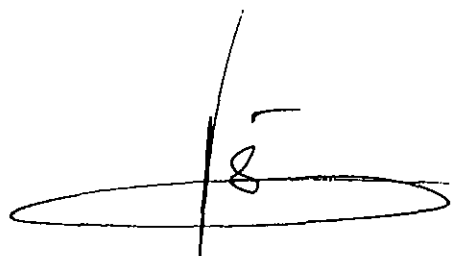
w.g. Oudeboon-van Rooij
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 juni 2012

282-532.

Verzonden: 21 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser